

Chci se s vámi podělit o své zážitky z květnového výjezdu na Ukrajinu. Na Ukrajinu jsem vyrazil tentokrát sám. Tři lidé z našeho širšího týmu museli nakonec svoji účast odřeknout. Buď nedostali dovolenou, a nebo byli v době výjezdu zahlceni zakázkami. Moje první zastávka byla v romském táboře v Mukačevu, kde jsem bydlel u pastora Šoni Horváta. Měl jsem možnost desetkrát kázat v romských táborech v okruhu zhruba 50 km od Mukačeva a vyučovat na setkání romských kazatelů. Sbory, které jsem navštívil, jsou v různé duchovní kondici. Některé stagnují, jiné rostou a překypují životem a nadšením. Po období stagnace často přichází obnovení a naopak, pulzující sbory někdy upadají do stagnace. Během dvou, tří let některé sbory znovu zasahuje nové jednání Ducha svatého. Pro mě osobně je to vždy veliké privilegium kázat těmto po většinou prostým lidem Boží slovo. Při kázáních zažívám zvláštní Boží zmocnění. Moje ruština není nijak vypilovaná, navíc je často smíchaná s různými ukrajinskými, rusínskými a kdovíjakými slovy, prostě mluvím, jak to jde. Myslím, že v Rusku by mi nerozuměli. K tomu mě pastor Šoni ještě překládá do maďarštiny, jazyka, kterým hovoří většina zakarpatských Romů. Často musím odložit svoje přípravy a poznámky, zmiňovat jiné praktické příklady než v Čechách a více projevovat svoje emoce. Zakarpatským Romům se totiž nedá kázat stejně jako Čechům. Zvěst zůstává stejná, ale způsob, jakým ji přináším, je jiný. Například rád zmiňuji, že člověk se nestává křesťanem tím, že pravidelně chodí na shromáždění, stejně jako se nestaneme autem, když pravidelně chodíme do garáže. V romských sborech říkám, že člověk se nestane koněm, jestli každý den chodí do stáje. Když člověk káže několikrát denně v jiném jazyce, najezdí mnoho kilometrů, skoro pořád s ním chce někdo mluvit, musí překonávat únavu a k tomu navíc přichází trávicí potíže způsobené rozdílnou stravou a hygienou, je po několika dnech docela vyřízen. I přes moje slabosti vidíme na těchto shromážděních Boží jednání. Vždycky si znovu a znovu uvědomuji, že bych to z vlastních sil a bez Boží ochrany nemohl zvládnout a možná bych se i zhroutil.

Pro mě osobně je velice důležité, že mohu bydlet v romském táboře a alespoň částečně vidět, jak to tam vlastně chodí. Jen v době mého pobytu zemřely v táborech, které jsem navštívil, dvě malé děti, staré jeden měsíc a rok a půl. Pro mě bylo bolestivé si uvědomit, že při lékařské péči, na kterou jsme u nás doma zvyklí, by s největší pravděpodobností nezemřely. Byl to zvláštní pocit, když pro mě odkrývali peřinku z postýlky, kde ležela jednoměsíční mrtvá holčička. Všude kolem bylo plno lidí, všichni příbuzní, známí a sousedé byli s rodinou zemřelé dívenky celou noc před pohřbem. Venku před domem udělali táborák, protože do malého domku by se všichni nevešli. Smrt je zde prostě součástí každodenního života. U nás zůstane rodina, ve které někdo odejde z tohoto světa, většinou sama. Smrt je u nás skryta za zdmi nemocnic a ústavů a my se snažíme tvářit, jakoby ani neexistovala a my zde na zemi žili věčně. V dalším táboře zemřela po operaci srdce věřící žena ve věku 56 let. Když objíždím romské tábory, většinou vždycky okolo mě někdo umře. Lidé se zde zdaleka nedožívají takového věku jako v České republice. Pastor Šoni jednou kázal na pohřbu člověka, který zemřel ve věku 32 let přibližně tato slova: Je mi moc líto, že zemřel tak mladý. I přesto není nejdůležitější, kdy člověk zemře, ale s kým zemře a kam půjde. Můžeme se dožít mnoha let, ale když nezemřeme s Ježíšem, není nám to nic platné, všechno jsme ztratili.

Sdružení 17 romských sborů evangelické církve Živého Boha často zápasí s nedostatkem peněz. Většina pastorů si musí na svoje živobytí a službu sami vydělávat. Velikým problémem je financování cest po jednotlivých sborech a nedostatek osobních aut. Šoni i ostatní pastoři často objíždí sbory a benzín si platí ze svých peněz. Jen pro ilustraci, těchto 17 sborů může mít dohromady okolo 1000 lidí a jejich nadsborový služebník – starší pastor - nemá svoje vlastní auto. Většina lidí v táborech nemá stálou práci, a proto se snaží obchodovat na trhu, najímat se na sezonní práce v zemědělství, sbírat a prodávat železo, atd. Mladé rodiny žijí také z přídaveků na děti, které se na Ukrajině vyplácí do třech let věku dítěte. Samozřejmě, že věci nejsou černo-bílé a i někteří věřící Romové se musí postupně učit pracovním návykům, posílání dětí do školy, pořádku a hygieně, atd. Nová generace romských vedoucích a lidí, kteří již vyrostli v křesťanských rodinách, však tyto návyky již většinou mají. Romskému sboru v Mukačevu je přibližně 28 let a evangelium ovlivnilo život v celém táboře. Dle Šoniho slov by byl před příchodem křesťanství v tomto ghetu „bílý člověk“ pravděpodobně zbit a okraden, ale nyní tomu je jinak. Já sám jsem toho živým příkladem.

Mojí další zastávkou byly vesnice Černotisovo a Cholmovec ve Vinogradovském okrese. Jak se již stalo tradicí, bydlel jsem v rodině paní Iry Zeldi, vdovy po ukrajinském pastorovi Michalu Zeldi. V cholmoveckém ukrajinském sboru jsme měli dohromady dvě shromáždění. Na jedno shromáždění přijela skupina lidí z asi 15 km vzdáleného sboru v Korolevu. Sbor početně stagnuje, na druhou stranu jsou zde lidé, kteří žijí stabilním křesťanským životem a věrně se podílejí na práci sboru. V Cholmovci a Černotisovu jsem mohl zvolnit tempo, a proto bylo více času na návštěvy a přátelské rozhovory s věřícími i nevěřícími lidmi, a také na modlitby za nemocné. V Černotisovu jsem několikrát navštívil rodinu romského pastora Kolji Repljuka, který je sám Ukrajinec, ale již mnoho let slouží Romům. Spolu s ním jsme měli po jednom shromáždění v romském sboru v Černotisovu a v nově vznikající romské církvi v Petrovu. Zvláště mě oslovila otevřenost nově obrácených a hledajících Romů v Petrovu. Je krásné vidět lidi, kteří nedávno přijali či přijímají evangelium a chtějí se dozvědět, jak je možné žít svou víru v Pána Ježíše. Z Ukrajiny jsem se vrátil v pátek 18.5. večer. Spolu se mnou přijel do Čech i můj přítel Šoni Horvát, který měl možnost devětkrát kázat v několika českých sborech v okruhu zhruba 70 km od Domažlic. Natáčeli jsme také rozhovor o životě Romů na Zakarpatsku na Radiožurnálu pro pořad Ozvěny přítomnosti. Celkově jsme spolu s Šonim byli v jednom záprahu bezmála tři týdny, a proto se dostávám k psaní této zprávy poměrně dlouho po našem návratu. Chtěl bych tímto poděkovat Vám všem, kteří jste se za nás v době výjezdu modlili, a také všem, kteří věrně podporujete potřebné na Zakarpatské Ukrajině. Na Ukrajinu znovu pojedeme, dá-li Bůh, někdy v říjnu tohoto roku.

Na všech našich nedávných výjezdech jsem se setkal s mnohými materiálními potřebami, a

to hlavně mezi takzvanými zapomenutými služebníky, kteří věrně slouží v romských sborech i přesto, že jejich materiální situace je dlouhodobě špatná, až zoufalá. Tyto služebníky můžete případně podpořit: **variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci**. Víím, že naše zdroje jsou omezené, a proto nemůžeme ani zdaleka pomoci všem. Od února loňského roku mám zvláště na srdci staršího pastora romských sborů Šoni Horváta, který je v nelehké finanční situaci. Kromě svého sboru je nadsborovým pastýřem v 17 romských církvích, které tvoří většinou velmi chudí lidé. Spolu se svou ženou Žanetou mají čtyři malé děti. Přibližně před šesti lety mu spadla střecha na jeho domku, a proto si vzal půjčku na opravu. Před čtyřmi lety vydělával jako prodejce kalhot 1 200 USD měsíčně, z toho financoval hypotéku, rodinu i službu. Žel, potom již nešlo více skloubit službu a podnikání, a proto přestal podnikat a prodal všechna prodejní místa na trzích. V prvních letech se mu půjčka dařilo normálně splácet. Pak ale přišla ekonomická krize a ukrajinská hřivna ztratila svou hodnotu vůči dolaru. Hypotéky jsou na Ukrajině kvůli nedůvěře v jejich měnu v USD. Šoni musel ze dne na den vydat měsíčně na hypotéku cca 5 000 Kč, a proto přestal pravidelně platit. Skutečnost je taková, že více neplatí než platí, protože nemá jednoduše z čeho. Od února letošního roku se díky štědrosti několika sborů a jednotlivců z ČR podařilo snížit dlužnou částku na 5 200 USD - cca 106 000 Kč. Byl jsem mile překvapen, kolik peněz se sešlo, a chtěl bych touto cestou všem štědrým dárcům poděkovat. I přesto je pro Šoniho i nadále těžké, až nemožné, tuto zbylou částku pravidelně splácet. Jeho měsíční příjem je i s dětskými přídávky cca 4 700 Kč. Kdybyste chtěli znát více informací, či měli na srdci pomoci, můžete se mi ozvat na níže uvedených kontaktech.

Na druhé straně bych rád jako prioritu zachoval **variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci**, obzvláště pomoc rodině po zemřelém pastoru Michalu Zeldi a dalším potřebným v Cholmovci a okolí. Michal zemřel v listopadu 2002 a zanechal po sobě pět dětí. Tři děti si během posledních devíti let po smrti otce založily již vlastní rodiny. Díky penězům z České republiky mohly také všechny tři vystudovat vysokou školu. Doma zůstávají nejmladší Samuel, který oslavil v lednu letošního roku 13 let, a nejstarší dcera Táňa. Paní Ira i nadále zápasí s astmatem a s problémy se srdcem. Samuel užívá léky proti epilepsii. Rodina pracuje na svém malém hospodářství, kde měli s příchodem jara spoustu práce. Jak již jsem mnohokrát napsal: Podpora rodiny Zeldi je během na dlouhou trať. Bez finanční podpory z České republiky by tato rodina živořila. Dalším potřebným služebníkem je pastor Kolja Repljuk. Kolja je národností Ukrajinec, který již mnoho let slouží Romům. Kromě sboru v Černotisovu založil vloni na podzim sbor v romském táboře v Petrovu. Přes zimu si vydělává na živobytí opravou bot a v létě zednickými pracemi. Jeho výdělek však většinou nestačí na plné zabezpečení rodiny a náklady spojené s jeho službou. Letošní zimní sezóna byla hodně slabá a zatím se mu nepodařilo najít práci na stavbě. V případě, že by musel odjet na několik měsíců na práci daleko od domova, nemohl by po tuto dobu sloužit v jemu svěřených sborech.

Kdybyste případně chtěli podpořit rodinu po zemřelém pastoru Michalu Zeldi, pastora Kolju Repljuka, další potřebné v Cholmovci a okolí, anebo zapomenuté služebníky - zvláště pastora Šoni Horváta, můžete poslat svůj finanční příspěvek na:

Platby z České republiky

**Nadační fond Křesťanské Misijní Společnosti
ČSOB a.s. Praha 1, číslo účtu: 577409193/0300,
variabilní symbol: 350 – pomoc v Cholmovci
nebo**

variabilní symbol 400 – zapomenutí služebníci

Dary jsou odečitatelné od daňového základu.

**Nadační fond KMS Vám může na požádání vystavit potvrzení o přijetí daru.
V případě potřeby potvrzení, kontaktujte ředitele NF KMS Michala Klesnila,
telefon kancelář: +420 284 822 297,**

e-mail: office@nfkms.cz, <http://www.nfkms.cz>

Pro platby ze zahraničí

na IBAN: CZ96 0300 0000 0005 7740 9193, BIC: CEKOCZPP

Prosím, v tomto případě uveďte kvůli rozlišení ve zprávě pro příjemce, na jaký projekt je daná finanční částka určena, zda na: Pomoc v Cholmovci a nebo Zapomenutí služebníci. Zároveň vás také prosím o potvrzení formou e-mailu, které bude obsahovat, na jaký projekt a jakou částku jste zaslali.

Také mě můžete kontaktovat osobně na:

mobil: +420 775 148 383

e-mailová adresa: ks.doma@atlas.cz

<http://www.ksdoma.estranky.cz/>

Pavel Faul – evangelikální Křesťanský sbor Domažlice